

De repente, el paraíso / It Must Be Haven

Direcció: **Elia Suleiman**

Països: França | Qatar | Alemanya | Canadà | Turquia | Palestina (2019)

Fitxa tècnica

Guió Elia Suleiman **Fotografia** Sofian El Fani **Interpretació** Ali Suliman, Elia Suleiman, Holden Wong, Robert Higden, François Girard, Gael García Bernal, Sebastien Beaulac, Raia Haidar, Alain Dahan, Basil McKenna, Aldo Lopez, Stephen Mwinga **Durada** 97 min **Gènere** Drama **Llengües** Anglès, francès, àrab, espanyol i hebreu, amb subtítols en espanyol

Sinopsi

El director Elia Suleiman viatja a diferents ciutats del món a la recerca de similituds amb la seva terra natal, Palestina. També podem dir que Suleiman fuig de Palestina buscant una nova llar, tan sols per adonar-se que Palestina sembla estar seguint-lo, sense importar el lloc on vagi. La promesa d'una nova vida aviat es converteix en una comèdia plena d'errors. (FilmAffinity)

Crítica

Elia Suleiman observa el món amb la mateixa perplexitat amb la qual Buster Keaton va observar la seva època. És un ésser silenciós que, si no fos perquè és més baixet, fins i tot podria fer-nos recordar Monsieur Hulot. La seva relació fronterera amb l'espai podria fer-nos recordar fins i tot l'absurd de Becket i tota la seva herència teatral. La diferència és que Elia Suleiman és palestí, ha rodat molt poques pel·lícules i les tres obres que componen la seva filmografia anterior passaven a Palestina. A **It Must be Heaven**, Suleiman viatja. Abandona el seu país per anar a Paris i després desplaçar-se fins a Nova York. Durant el seu trajecte gairebé no parla, l'única vegada que pronuncia alguna paraula és per dir-li a un taxista novaiorquès que ell és de Nazaret i la seva nacionalitat és la palestina. El taxista el mira perplex perquè els palestins formen part d'una mitologia i potser no estan en el món real. **It Must be Heaven** és una reflexió sobre la desterritorialització i la crisi identitària. Suleiman és d'un lloc, però per a molts és d'un no-lloc i amb la seva pel·lícula vol demostrar-nos que els no-llocs són a tot arreu. A Paris es trobarà amb una societat sota el control policial per por dels atemptats i alguna cosa l'acostarà a la seva experiència vital en la seva ciutat natal. A Nova York es trobarà amb la gent que passeja pel carrer amb armes, fusells i bazuques. La societat de l'opulència és també la societat de les armes. I en un estudi de cinema un actor mexicà li dirà escandalitzat que volien contractar-lo per fer una pel·lícula sobre Hernán Cortés parlada en anglès. La manca d'identitat i d'espai territorial és un problema únicament del poble palestí que va perdre la seva identitat sota la mirada d'Israel o estem en un món en el qual no tenim lloc? Com podem recuperar una mica de les nostres arrels en un món que les ha perdut totes? Suleiman passeja, observa, no riu, no plora, no crida, no s'emociona. Únicament mira.

Àngel Quintana - caimanediciones.es